

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. november 30-án, ádvent 1. vasárnapján.

Ézsaiás könyve 44. rész 8. verse: „Ne rettegjete, és ne féljete! Hiszen régóta hirdetem, megmondtam, és ti vagytok a tanúim! Van-e isten rajtam kívül? Nincsen köszikla, nem tudok róla!”

Kedves Testvéreim!

Ádvent 1. vasárnapja van ma. Ilyenkor elindulunk azon az úton, ami aztán a karácsony felé vezet bennünket. Tudom, hogy sokak számára nem ez a legszebb, leginkább örömteli időszak, de attól még igaz, hogy a minket körülvevő világban, a reklámokban, az üzletekben ez a leginkább fontos időszak az évben. Ha pedig egyházi szempontból nézzük, akkor szintén ez rajzolódik ki. Ádvent első vasárnapja ugyanis az egyházi év kezdete, ha a naptárunk szerint nem is kezdődik új év, de a Jézus Krisztusban megkapott üdvösségre való emlékezésben igen. Hiszen Megváltónk születésével indult el az az örömteli eseménysor, ami a nagypénteki és húsvéti eseményekben éri el a csúcspontját. Azért pedig, hogy ne csak úgy beessünk a karácsonyi ünnepkörbe, az ádventi időszak vezet fel ezeket a napokat.

Mi az, ami úgy egyébként is, de az ünnepekre előtekintve is megjelenik? A bizonytalanság, a sokféle kérdés, a „hogyan fogok tudni mindennel végezni” érzése. Talán túlzás nélkül állíthatom, hogy ilyenkor egy kis félelem is vegyül a mindennapjainkba az ünnephez kapcsolódóan. Ez pedig nem tesz mást, mint ráérakodik az eddigi félelmeinkre, bizonytalanságainkra, rossz érzéseinkre. Lehet, hogy az ádventi időszak félelmei azok, amelyek az utolsó cseppet jelentik a pohárban, hogy túlcsoorduljon minden.

Ebben a gondolatsorban jön nagyon jól a próféciaán keresztül megszólaló bátorítás: „ne rettegjete és ne féljete”. Nem más szólít meg minket, mint a mi Istenünk, a Mindenható Isten! Nem a lelkész bátorítja a gyülekezetet, mert azzal sokra nem mennénk. Isten az, aki szinte belekiált az életünkbe és a lelkünkbe: „ne rettegjete és ne féljete”! Ne érezzéte azt, hogy magatokra maradtatok, hogy egyedül kell küzdenetek, hogy kilátástalan minden.

Számomra a félelemben két nagyon jellemző érzés van jelen. Az egyik az, hogy minden bizonytalan. Nincsen szilárd talaj a lelkem alatt. Mint amikor csónakkal, vagy hajóval megyünk valahová és folyamatosan érezzük a mozgást, a ringatózást. Nincsen mozdulatlan alapja a létünknek. Ilyen minket megmozgató érzések többek között a saját elvárásaink is. Az ünnepnek tökéletesnek kell lennie, mert ha nem az, akkor nem is jó. Ugyan, hol írja elő nekünk a Biblia, hogy a karácsony csak akkor ünnep, hogyha minden sütemény egyforma, egyik sem égett meg, az ételek az asztalon szépen sorakoznak, és a lakásban is rend és tisztaság van?! A Biblia azt írja, hogy szeressük egymást, ahogyan Krisztus is szeretett minket. Ha a saját elvárásainkat, és legyünk őszinték, hogy valós elvárásainkat fogalmazzuk meg, akkor bizonytalanná válnunk, mert nem tudjuk, hogy hogyan tudjuk azt teljesíteni. A szeretet viszont, amit tovább tudunk adni, az nem a mienk, mert onnan fentről, Istentől kapjuk ajándékba. Ne féljete, mert nem a saját elvárásotok teljesítésétől lesz ünnepi az, amire készülünk, hanem attól a szeretettől, ami Isten ajándéka lehet bennünk és közöttünk. Ez pedig számomra azt jelenti, hogy végre az imbolygó vízről a szilárd talajra léphettem. Nem félek és nem rettegek, mert szilárd talaj van a lábam alatt.

Ugyanakkor a félelem jelenti számomra a bezártság érzését is. Azt az önbecsapó gondolatot, hogy egyedül maradtam, hogy senkire nem számíthatok, hogy senki nincsen mellettem, és ami ebből fakad, hogy be vagyok zárva az életem szűk kereteibe. Tudom, hogy vannak olyanok, akik szűk helyen nagyon rosszul érzik magukat, ezt nevezik klausztrofóbiának, vagyis a bezártságtól való félelemnek. Ez pedig előjöhet egy szűk járatban a barlangban, vagy az MRI készülékben, vagy bárhol másutt, ahol szűk a hely, és nincsen levegő. Ezzel a félelemmel lelki értelemben mindenki küzd. Lelki klausztrofóbiánk van. Amikor úgy érzem, hogy nem tudok levegőt venni, mert bezárt engem a naptárom időkerete. Abba nem fér bele már semmi, ne is akarjanak nekem már semmilyen programot ajánlani, mert úgysem tudok elmenni, egyszerűen nem fér bele az időmbe semmi. A lelkem pedig beszorít, és félni, meg szorongani, meg rettegni kezdek, hogy úgysem sikerülhet semmi. Amikor pedig hallok az én Istenemnek, a Mindenhatónak a biztatását, hogy „ne rettegjete, és ne féljete”, akkor a lelkem úgy érzi magát, mintha egy tágas térre mehettem volna ki, és vettem volna egy nagy levegőt. Ádvent első vasárnapján, Jézus Krisztus eljövételének ünnepére készülve, Krisztust várva nem a félelemé a hely, hanem a felszabadult és biztossá váló léleké! „Ne rettegjete és ne féljete”!

Miről is szól aztán itt tovább a biztatás? Nincsen más Isten a mi Urunkon kívül! Ő az egyetlen! Mit is jelent ez? Azt, hogy nem pótolható az a hely, ami az övé. Ha Isten nincsen jelen az életemben, akkor az a

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. november 30-án,
ádvent 1. vasárnapján.***

hely üres. A próféta viszont azzal bátorít, hogy a félelmeim és rettegéseim azért szűnnek meg, mert soha nem vagyok egyedül. Ha Isten velem van, akkor az Ő helye soha nem üres. A szívemben sem, az életemben sem, az időkeretemben sem, és sehol sem. Isten helye be van töltve, mert Jézus Krisztusban eljött erre a földre, és értem is eljött erre a földre! Ő az egyetlen, aki az életem része, ezért nem félek és nem rettegek.

Biztosan mindenkinek van olyan tárgya otthon, ami nagyon fontos. Őrizgeti, vigyáz rá, különös becsben tartja. Lehet, hogy egyébként önmagában nem különleges érték, talán egy kő, vagy egy kicsi ékszer, egy óra, vagy egy evőeszköz, váza, vagy egy bögre. Ezek nem attól értékesek, amit önmagukban jelentenek, mert lehet, hogy ezen a világon van belőlük száz, vagy ezer, vagy több millió. Attól értékesek ezek számunkra, hogy mi tudjuk, kitől kaptuk, mikor kaptuk, és az nem csak egy tárgy a sok közül, hanem az egyetlen olyan bögre, az egyetlen olyan ékszer, az egyetlen olyan kő, amit egy számomra rendkívül fontos személytől kaptam.

Isten Jézus Krisztust adta nekünk. Őbenne számunkra az egyetlenné vált. Tudjuk, hogy Megváltónkat a Mennyei Atyától kaptuk, aki minden egyes embert szeretne elérni, aki minden egyes embernek szeretné átadni az Ő jóságát és örömét. Egyetlen ajándék nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus. Amikor pedig rá tekintünk, akkor kimondjuk, hogy nincsen más Istenünk, számunkra Ő az egyetlen. Ő pedig itt van velünk minden egyes napon. Nem félek és nem rettegek, mert nem vagyok egyedül.

Még egy kérdést feltesz nekünk ma Isten a prófétán keresztül. Van-e más köszikla? Isten nem tud róla. Én tudok róla? Az én életemnek van más alapja? Hadd mondjam így, hogy vannak dolgok, amik annyira meghatároznak, hogyha nincsen, akkor az bizonytalanná tesz? Milyen a viszonyom a pénzhez? Ha nincsen elég, vagy ha kifejezetten kevés van, akkor nem érzem úgy, hogy bizonytalanná váltam? Milyen a viszonyom a külső dolgaimhoz? Ha valami megváltozik, akár a munkám, akár az életem egyéb részlete, akkor nem azt érzem, hogy bizonytalanná váltam? Milyen a viszonyom az emberekhez? A családomhoz, a rokonaimhoz, a barátaimhoz, az ismerőseimhez? Ha valaki már nem része az életemnek, mert elveszítettem, vagy eltávolodtunk egymástól, akkor nem azt érzem, hogy bizonytalanná váltam? Lehet számomra köszikla a többi ember? Lehet számomra köszikla mindaz, ami körülvesz? Lehet számomra köszikla a pénz? Nem lehet. Kimondhatjuk Istennel együtt, hogy mi sem tudunk más alapról, mint egyedül Róla.

Ha pedig az életemet úgy tudom minden egyes napon folytatni, hogy magamat ráhelyezem Krisztus alapjára, akkor megszűnik a bizonytalanság. Többször elmondtam már, hogy nekem segít az imádság során, hogyha nem csak kimondom, hanem el is képzelem azt, amiért imádkozom. Magam elé képzelem a saját életemet és lelkemet, magam elé képzelem Isten mindent elbíró és elhordozó köszikla alapját, Jézus Krisztust, és elképzelem, ahogyan a pici kis életemet ráhelyezem. Ettől megnyugszik a lelkem. Békességem lesz. Átélem, hogy már nem kell félnem és nem kell rettegnem, mert az életem biztonságban van. Sőt, nem csak biztonságban van, hanem körülvesznek engem azok, akik ugyanúgy ráhelyezték az életüket Krisztus alapjára, mint ahogyan én. Itt vannak az én testvéreim, akikkel együtt járhatom a hit útját.

Itt van az ádvent. Ez azonban nem félelmet és bizonytalanságot jelent, hanem lehetőséget. Lehetőséget arra, hogy az életemnek legyen alapja és legyen társasága. Ajándékozzon meg minket az ünnepig vezető úton a mi Istenünk, hogy az Ő szava erősítsen: „Ne rettegjete, és ne féljete! Hiszen régóta hirdetem, megmondtam, és ti vagytok a tanúim! Van-e isten rajtam kívül? Nincsen köszikla, nem tudok róla!”

Amen!